ται καὶ πυνθάνονται, εἰ βούλοιτο λαβεῖν τὸ βάπτισμα: εἰτα ἐκείνου μηδὲν ἀποκρινομένου ὁ κεκρυμμένος κάτωθεν ἀντ' ἐκείνου φησίν, ὅτι' δὴ βούλοιτο βαπτισθῆναι: καὶ οὕτω βαπτίζουσιν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἀπελθόντος (ausgeschrieben von Theophylakt). Hom. 21, 4 in II Kor. (Τ. Χ): Κέκρηται μὲν γὰρ τῷ Παύλω καὶ Μαρκίων καὶ Μανικαῖος, ἀλλὰ κατατέμνοντες: ἀλλ' ὅμως καὶ οὕτως ἐλέγχονται ἀπὸ τῶν μελῶν. Zu Gal. 1, 6 f. (Τ. Χ): Μ. sagt: Ἰδοὐ καὶ Παῦλος εἶπεν ,Οὐκ ἔστιν ἔτερν εὐαγγέλιον'. Οὐδὲ γὰρ παραδέχονται τοὺς εὐαγγελιστὰς ἄπαντας, ἀλλὰ ἔνα μόνον, καὶ αὐτὸν περικόψαντες καὶ συγχέαντες, ὡς ἐβούλοντο. Hom. 123, 6 in Ephes. (Τ. ΧΙ): Μαρκίων ὅρα τὶ φησίν ,Οὐκ ἢδύνατο ὁ θεὸς σάρκα ἀναλαβὼν μεῖναι καθαρός'. Zu Philipp. 2, 7 (Τ. ΧΙ): Ἐνταῦθα ἐπιλαβόμενοι τοῦ ἡητοῦ οἱ Μαρκίωνος, ,Ἰδού, φασίν, ,οὐκ ἐγένετο ἄνθρωπος ἀλλ' ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπου γενόμενος'.

In einer Marginalnote bei Nicephorus, Antirrhetica adv. Euseb. (bei Pitra, Spic. Solesm. I p. 406) heißt es: Ἐκ τῆς τ. άγ. Ἐπιφανίου κ. τ. Χρυσοστόμου ἐκ τῆς περὶ Φιλιππ. έρμηνείας. Die Worte selbst lauten: Τί δὲ τῶν μιαςῶν τοῦ θεηλάτον Μαςκίωνος βλασφημών ἀπέοικε, δι' ων τον δυσώδη της φαντασίας βόρβορον έκ τῆς ἐξαγίστου καρδίας ἀπερεύγεται; ὡς ἐκ πλειόνων ὀλίγα παραθέσθαι Μαρκίωνος φάσκει γάρ αὐτός Δοκήσει τὸν Χριστὸν πεπονθέναι καὶ ταφηναι, καὶ ώς οὐκ ην ἄνθρωπος ἀληθῶς, ἀλλ' ἐν δμοιώματι ἀνθρώπου γέγονεν. Das Zitat ist hier genauer wiedergegeben. Die Stichworte δοχήσει und οὖκ ἀληθῶς sind wichtig, da sich Apelles in seinem Glaubensbekenntnis, daß z. T. gegen seinen Lehrer gemünzt war, gegen sie gerichtet hat (s. unter Apelles). Zu Philem. (T. XI, hom. 3, 2): Chrysostom. erzählt, er habe einen Marcioniten gefragt, ob nicht Matth. 5, 45 ein Zeichen der Gutheit Gottes sei, dieser habe geantwortet: Ελ μή τον λόγον ἀπήτει τῶν άμαρτημάτων, ἀγαθότητος ἦν εὶ δὲ ἀπαιτεῖ, οὐκ ἀγαθότητος. Zu II Tim. 1, 18 (T. XI, hom. 3, 1): Die Marcioniten folgern aus den Worten: δώη δ κύριος παρά κυρίου, daß es zwei Herren gebe. Vgl. auch, was Theodoret über Chrysostomus als Bestreiter M.s berichtet; es geht aus der Stelle deutlich hervor, daß der große Bischof bei der Unterdrückung der Marcioniten im Bunde mit der Staatsgewalt arbeitete. Vgl. auch Photius (Biblioth, 96; p. 80a Bekker), der (aus den Mitteilungen des Georgius über Chrysostomus exzerpiert) erzählt, dieser habe eine Marcionitische Frau in Antiochien bekehrt und andere Marcioniten: Γυνή τις των Μαρκιωνιστων (ἀρχάς δέ τινας των έν τη πόλει δ